

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.306 van 5 maart 2012
in de zaak A. 176.223/IX-5411**

In zake : Emiel HAESBROUCK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hugo Vandenberghe
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Auguste Reyerslaan 171
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door:
1. de minister van Binnenlandse Zaken
2. de adjunct-auditeur-generaal van de Raad van State
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat David D’Hooghe
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 19 oktober 2006, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 17 augustus 2006 van de adjunct-auditeur-generaal van de Raad van State, waarbij Emiel Haesbrouck als “maatregel van orde” wordt opgelegd dat de mogelijkheid tot thuiswerk voor één gerechtelijk jaar wordt opgeschort.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 162.369 van 7 september 2006 is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Bij arrest nr. 201.600 van 8 maart 2010 worden de debatten heropend, wordt een prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof en wordt het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat belast met het verder onderzoek van de zaak, na ontvangst van het arrest van het Grondwettelijk Hof.

Bij arrest nr. 36/2011 van 10 maart 2011 heeft het Grondwettelijk Hof over deze prejudiciële vraag uitspraak gedaan.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van der Gucht heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 februari 2012.

Staatsraad Jeroen Van Nieuwenhove heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hugo Vandenberghe, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Ian Arnouts, die loco advocaat David D'Hooghe verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van der Gucht heeft, behoudens wat de kosten betreft, een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor het feitenrelaas kan worden verwezen naar het tussenarrest nr. 201.600 van 8 maart 2010.

IV. Bevoegdheid van de Raad van State

Arrest van het Grondwettelijk Hof

4. Bij het voormelde tussenarrest werd de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof gesteld:

“Schendt artikel 14, § 1, eerste lid, 1° en 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gewijzigd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006, in die zin gelezen dat de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van een annulatieberoep ingesteld door een magistraat van de Raad van State tegen een beslissing waarbij een orgaan van de Raad van State hem een maatregel van orde oplegt die mogelijk een verkapte tuchtstraf vormt, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de betrokken magistraat over geen rechtsmiddel beschikt om zich tegen dergelijke beslissingen te verzetten, terwijl de magistraten van de rechterlijke orde en de burgers zich wel in rechte kunnen voorzien tegen dergelijke beslissingen?”.

Bij arrest nr. 36/2011 van 10 maart 2011 heeft het Grondwettelijk Hof deze vraag als volgt beantwoord:

“B.3. Het Hof wordt verzocht de situatie van een magistraat van de Raad van State te vergelijken met die van, enerzijds, de magistraten van de rechterlijke orde en, anderzijds, de burgers in het algemeen. Terwijl een magistraat van de Raad van State geen rechtsmiddel zou hebben tegen een beslissing waarbij een orgaan van de Raad van State hem een maatregel van orde oplegt die een verholde tuchtsanctie zou kunnen zijn, zouden de magistraten van de rechterlijke orde en de burgers in het algemeen wel een rechtsmiddel hebben tegen dergelijke beslissingen.

B.4. In zijn arrest nr. 27/2009 van 18 februari 2009 heeft het Hof geoordeeld:

[...]

B.5. Hetzelfde geldt voor de leden van het auditoraat van de Raad van State : de ontstentenis van enig beroep tegen een beslissing van een orgaan van

de Raad van State waarbij hun een maatregel van orde wordt opgelegd die een verhulde tuchtsanctie zou kunnen zijn, is niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.6. Die discriminatie vindt evenwel niet haar oorsprong in artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Zij vloeit voort uit het feit dat geen enkele bepaling van die gecoördineerde wetten het mogelijk maakt een beroep in te stellen tegen een dergelijke beslissing.

B.7. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

B.8. Het staat aan de wetgever het type van beroep te bepalen waartoe een beslissing van een orgaan van de Raad van State dat een lid van het auditoraat een maatregel van orde oplegt die een verhulde tuchtsanctie zou kunnen zijn, moet kunnen leiden, en dat beroep te organiseren. Hierbij dient de wetgever rekening te houden met het feit dat de leden van het auditoraat ‘in volle onafhankelijkheid hun verslagen en adviezen moeten [kunnen] opstellen’ (Parl. St., Kamer, 1968-1969, nr. 369/7, p. 19)”.

In het voormelde arrest beslist het Grondwettelijk Hof dan ook het volgende:

“- Artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals van toepassing vóór de vervanging ervan bij artikel 2 van de wet van 15 mei 2007 ‘tot wijziging van artikel 14 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973’, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

- De ontstentenis van een wetsbepaling die een beroep organiseert tegen een beslissing van een orgaan van de Raad van State waarbij aan een magistraat van de Raad van State een maatregel van orde wordt opgelegd die een verhulde tuchtsanctie zou kunnen zijn, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet”.

Standpunt van de partijen

5. Voor het standpunt van de partijen over de rechtsvraag die heeft geleid tot het stellen van de voormelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, wordt vooreerst verwezen naar het tussenarrest nr. 201.600 van 8 maart 2010.

6. In zijn laatste memorie, neergelegd na het auditoraatsverslag dat werd opgesteld na ontvangst van het arrest van het Grondwettelijk Hof, betoogt de verzoeker dat de Raad van State wel degelijk bevoegd is om van het onderhavige geschil kennis te nemen op grond van artikel 14, § 1, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De Raad van State is immers ingedeeld bij de uitvoerende macht en niet bij de wetgevende of de rechterlijke macht. Bovendien werd met de bevoegdheidsuitbreiding bij de wet van 15 september 2006 geen bevoegdheidsbeperking beoogd. Vóór de opname van artikel 14, § 1, 2°, in de gecoördineerde wetten op de Raad van State bestond er geen twijfel over dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied zou vallen van wat thans artikel 14, § 1, 1°, is.

Er anders over oordelen zou neerkomen op een miskennen van artikel 6.1 EVRM en van artikel 14.1 IVBPR, alsook van artikel 13 EVRM, aangezien de magistraten bij de Raad van State aan wie een maatregel van orde wordt opgelegd die een tuchtstraf zou kunnen zijn, over geen enkel rechtsmiddel zouden beschikken en een bestaand rechtsmiddel hen zelfs zou worden ontnomen. Dit zou ook een schending inhouden van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, aangezien er een ongelijke behandeling zou ontstaan in vergelijking met andere magistraten en burgers, zoals het Grondwettelijk Hof ook heeft bevestigd. Artikel 6.1 EVRM is weliswaar niet van toepassing in tuchtzaken ten aanzien van magistraten, maar het Grondwettelijk Hof heeft reeds geoordeeld (GwH, nr. 4/2001, 25 januari 2001 en nr. 74/2001, 31 mei 2001) “dat bepaalde waarborgen van die verdragsbepaling in tuchtzaken zijn verantwoord, zonder de specificiteit van dat contentieux uit het oog te verliezen”. Overeenkomstig artikel 13 EVRM heeft iedereen wiens rechten en vrijheden zijn geschonden, recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. De bestreden beslissing tast zowel de beroepseer als de vermogensrechtelijke positie van de verzoeker aan, zodat te dezen zowel een schending van artikel 8 EVRM als van artikel 1 van het eerste protocol bij het EVRM voorligt. Artikel 13 EVRM houdt een positieve verplichting in voor de verdragspartijen om te voorzien in een effectief rechtsmiddel tegen deze schendingen. Die positieve verplichting geldt

niet enkel voor de wetgever, maar ook voor de Raad van State in het kader van dit rechtsgeding. Er moet dan ook worden gekozen voor een interpretatie van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die conform is met artikel 13 EVRM en (subsidiair) met artikel 6 EVRM, veeleer dan voor een interpretatie die ermee strijdig is, net zoals aan een grondwetsconforme interpretatie van een wetsbepaling de voorkeur moet worden gegeven. De beperking die uit artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State zou voortvloeien voor wat betreft de bevoegdheid voor administratieve handelingen van de Raad van State met betrekking tot overheidsopdrachten en leden van het personeel, moet als niet-gelezen worden beschouwd en tenminste als niet toepasbaar. De aangehaalde wetsbepaling dient in het licht van de voormelde verdragsbepalingen zo te worden geïnterpreteerd dat een beroep tot nietigverklaring mogelijk is tegen administratieve handelingen van de Raad van State zonder de beperking tot leden van het personeel. In de mate dat er een lacune bestaat in de bestaande interne wetgeving, moet die lacune met andere woorden worden ingevuld door de rechtstreekse werking van de voormelde verdragsbepalingen.

Overigens werd in het arrest nr. 162.369 van 7 september 2006 over de door de verzoeker ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid de door de verwerende partij opgeworpen onbevoegdheidsexceptie niet aangenomen, waaruit moet worden afgeleid dat de Raad van State zich bevoegd achtte.

In het arrest nr. 36/2011 van 10 maart 2011 van het Grondwettelijk Hof nam het Hof eerst akte van de stelling van de Raad van State dat hij geen administratieve overheid is en dat met de term “personeel” enkel aan het administratief personeel en niet aan de magistraten bij de Raad van State wordt gerefereerd. Uit die vaststellingen van de Raad van State, die door het Grondwettelijk Hof niet werden beoordeeld, vloeit voort dat een magistraat bij de Raad van State geen beroep tot nietigverklaring kan instellen tegen een beslissing van een orgaan van de Raad van State waarbij hem een maatregel van orde wordt

opgelegd die een verhulde tuchtsanctie zou kunnen zijn. In sommige van zijn arresten (RvS, Jan De Nul en Envisan, nr. 70.402, 17 december 1997 en Van Damme, nr. 72.464, 16 maart 1998) heeft de Raad van State een interpretatie gegeven aan artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die zijn bevoegdheid niet uitsloot om kennis te nemen van geschillen met betrekking tot bepaalde bestuursbeslissingen die uitgaan van wetgevende vergaderingen.

Beoordeling

7. In het arrest nr. 36/2011 van 10 maart 2011 overwoog het Grondwettelijk Hof dat “geen enkele bepaling van [de gecoördineerde wetten op de Raad van State] het mogelijk maakt een beroep in te stellen tegen een dergelijke beslissing”, zijnde een beslissing van een orgaan van de Raad van State ten aanzien van magistraten bij de Raad van State waarbij hen een maatregel van orde wordt opgelegd die een verhulde tuchtsanctie zou kunnen zijn (aangehaald arrest, overweging B.6). Het Grondwettelijk Hof heeft dan ook vastgesteld dat de schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel haar oorsprong vindt in de ontstentenis van een wetsbepaling, veeleer dan in een bepaalde interpretatie van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals blijkt uit het dictum van het arrest. Dat er te dezen sprake is van een ongrondwettige lacune in de bestaande wetgeving kan ten overvloede worden afgeleid uit de overweging in het arrest dat het aan de wetgever staat om een beroepsmogelijkheid tegen dergelijke beslissingen in te richten (aangehaald arrest, overweging B.8).

De verzoeker vraagt in zijn laatste memorie dat niettegenstaande deze vaststellingen de zo-even geschetste lacune in de wetgeving “als niet-gelezen [zou] worden beschouwd, minstens [als] niet toepasbaar”. Hij stelt dat artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten “als volgt gelezen [moet] worden: het beroep staat open tegen de administratieve handelingen van de Raad van State of van zijn organen, zonder de beperking van ‘leden van het personeel’ daarbij te betrekken”.

De Raad van State zou op een dergelijke vraag niet kunnen ingaan zonder artikel 28 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof te miskennen, dat onder meer inhoudt dat het rechtscollege dat de prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof heeft gesteld, zich voor de oplossing van het betrokken geschil moet voegen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof. Aangezien het Grondwettelijk Hof in het arrest heeft geoordeeld dat een ongrondwettige lacune voorligt waarvoor de wetgever een regeling moet uitwerken om een einde te maken aan die ongrondwettigheid, komt het niet aan de Raad van State toe om naderhand die lacune weg te werken middels een grondwetsconforme interpretatie. Aldus zou de Raad van State zich immers in de plaats stellen die volgens het Grondwettelijk Hof aan de wetgever toekomt. Het is de wetgever die eerst en vooral moet bepalen bij welk rechtscollege en op welke wijze het beroep tegen dergelijke beslissingen moet worden ingericht.

De omstandigheid dat het Grondwettelijk Hof uitspraak heeft gedaan over artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals die bepaling van toepassing was vóór de vervanging ervan bij artikel 2 van de wet van 15 mei 2007 tot wijziging van artikel 14 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, doet hieraan geen afbreuk. Met de wet van 15 mei 2007 werd immers enkel een uitbreiding beoogd van de bevoegdheid van de Raad van State voor wat betreft reglementen, afkomstig van de instellingen bedoeld in artikel 14, § 1, eerste lid, 2°, waaronder de Raad van State. De draagwijdte van artikel 14, § 1, is evenwel niet gewijzigd voor wat betreft de bevoegdheid van de Raad van State om kennis te nemen van de thans bestreden beslissing, die een individuele draagwijdte heeft. Hieruit volgt dat de uitspraak van het Grondwettelijk Hof identiek zou zijn geweest indien het uitspraak zou hebben gedaan over het thans geldende artikel 14, § 1.

8. De verzoeker beroept zich evenwel op de voorrang van het internationaal recht om de Raad van State uit te nodigen alsnog over te gaan tot

een verdragsconforme interpretatie van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Hij lijkt er daarbij van uit te gaan dat de voorrang van de door hem aangevoerde verdragsbepalingen op internrechtelijke bepalingen, zoals onder meer het voormelde artikel 28 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, de Raad van State machtigt en zelfs verplicht tot een dergelijke verdragsconforme interpretatie.

Vooraleer hierop nader kan worden ingegaan, moet eerst worden vastgesteld dat de door de verzoeker in zijn laatste memorie aangevoerde grondrechten, vervat in de artikelen 6 en 13 EVRM, minstens gedeeltelijk analoog gewaarborgd worden door een bepaling uit titel II van de Grondwet, namelijk door artikel 13, dat volgens het Grondwettelijk Hof een recht inhoudt op toegang tot de bevoegde rechter (GwH, nr. 195/2009, 3 december 2009). In een dergelijk geval zou de Raad van State, gelet op artikel 26, § 4, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, de beoordeling van de verenigbaarheid van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State met artikel 13 van de Grondwet eerst aan het Grondwettelijk Hof moeten voorleggen, vooraleer hij zich kan uitspreken over de verenigbaarheid van de aangehaalde wetsbepaling met de artikelen 6 en 13 EVRM.

In het arrest nr. 36/2011 van 10 maart 2011 heeft het Grondwettelijk Hof evenwel geoordeeld dat een schending voorligt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de mate dat artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet voorziet in de mogelijkheid voor magistraten van de Raad van State om een beroep in te stellen tegen een beslissing van een orgaan van de Raad van State waarmee hen een maatregel van orde wordt opgelegd die een verhulde tuchtsanctie zou kunnen zijn. Deze uitspraak met betrekking tot de discriminatoire wijze waarop het recht op toegang tot een rechter is georganiseerd, kan niet anders worden begrepen dan dat het Grondwettelijk Hof ook tot een klaarblijkelijke schending van artikel 13 van de Grondwet zou besluiten, indien ook naar deze grondwetsbepaling zou zijn verwezen in de prejudiciële vraag die tot het voormelde arrest heeft geleid,

althans in de mate dat, zoals zo-even werd uiteengezet, die grondwetsbepaling op gedeeltelijk analoge wijze het grondrecht waarborgt bedoeld in de artikelen 6 en 13 EVRM. In die omstandigheden is de Raad van State er overeenkomstig artikel 26, § 4, tweede lid, 4°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof niet toe gehouden hierover een prejudiciële vraag te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad van State zich kan uitspreken over de verenigbaarheid van de aangehaalde wetsbepaling met de door de verzoeker aangehaalde artikelen 6 en 13 EVRM, zonder daarover eerst een nieuwe prejudiciële vraag te moeten stellen aan het Grondwettelijk Hof. Overigens vraagt de verzoeker ook niet om een dergelijke vraag te stellen.

9. Afgezien van de vraag of er in dit geval sprake is van een schending van de beroepseer of van de vermogensrechtelijke positie van de verzoeker, waardoor overeenkomstig artikel 13 EVRM, gelezen in samenhang met artikel 8 EVRM respectievelijk met artikel 1 van het eerste protocol bij het EVRM, een recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie zou bestaan, alsook van de vraag of het onderhavige geschil onder het toepassingsgebied valt van artikel 6 EVRM, moet de Raad van State vaststellen dat een gebeurlijke schending van deze internationale verdragsbepalingen berust op het ontbreken van een wetsbepaling die het mogelijk maakt om een beroep in te stellen bij een rechtscollège tegen de thans bestreden beslissing, net als de gelijklopende bevinding van het Grondwettelijk Hof voor wat betreft de door het Hof in het voormelde arrest vastgestelde strijdigheid met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel.

Uit artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan immers duidelijk worden opgemaakt dat de akten en reglementen die uitgaan van (onder meer) de Raad van State enkel kunnen worden aangevochten met een annulatieberoep “met betrekking tot overheidsopdrachten en leden van hun personeel”. Aangezien magistraten bij de Raad van State niet kunnen worden gelijkgesteld met leden van het personeel van de Raad van State,

is een uitdrukkelijke toevoeging vereist van deze categorie aan de tekst van artikel 14, § 1, eerste lid, 2°, opdat de Raad van State zich bevoegd zou kunnen verklaren om van het onderhavige geschil kennis te nemen. Een dergelijke toevoeging komt, gelet op de grondwettelijke bevoegdheidsverdeling tussen de wetgevende macht en de rechterlijke macht met inbegrip van de Raad van State, uitsluitend aan de wetgever toe door middel van een formele wetswijziging en kan niet door middel van een rechterlijke interpretatie gebeuren, aangezien de draagwijdte van een duidelijke rechtsregel niet kan worden aangepast door middel van een dergelijke extensieve interpretatie.

De door de verzoeker aangehaalde arresten (RvS, Jan De Nul en Envisan, nr. 70.402, 17 december 1997 en Van Damme, nr. 72.464, 16 maart 1998) hebben betrekking op een vroegere versie van artikel 14 van de gecoördineerde wetten waarvan de Raad van State een grondwetsconforme interpretatie mogelijk achtte die “niet zonder enige redelijke twijfel [kan] worden uitgesloten”. Te dezen kan een dergelijke grondwets- en verdragsconforme interpretatie zonder enige twijfel worden uitgesloten, gelet op hetgeen voorafgaat.

Noch de door de verzoeker aangehaalde internationale verdragsbepalingen, noch het bij het EVRM en het IVBPR ingestelde systeem van toezicht vereisen dat de Raad van State, wars van de zo-even geschetste internrechtelijke grondwettelijke bevoegdheidsverdeling, een wetsbepaling zo nodig aanvult om een schending van deze verdragsbepalingen te voorkomen of te verhelpen. Zoals het Grondwettelijk Hof in het voormelde arrest heeft gesteld, staat het aan de wetgever om vooreerst een regeling uit te werken die in overeenstemming is met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en -zo ze te dezen toepasselijk zouden zijn- met de aangehaalde internationale verdragsbepalingen.

10. De argumentatie van de verzoeker dat in het arrest nr. 162.369 van 7 september 2006 over de door de verzoeker ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een bevoegdheidsexceptie van de verwerende partij niet werd ingewilligd, gaat eraan voorbij dat in dat arrest een

andere exceptie werd ingewilligd, met name dat de bestreden beslissing een ordemaatregel is en geen aanvechtbare administratieve rechtshandeling, nog afgezien van het gegeven dat de beoordeling door de Raad van State in het kader van een beroep tot nietigverklaring wel degelijk kan afwijken van de beoordeling van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van dezelfde bestreden beslissing.

11. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad van State volgens de thans geldende wetsbepalingen niet bevoegd is om kennis te nemen van het onderhavige annulatieberoep.

V. Kosten

12. In de gegeven omstandigheden heeft de verzoeker gebruik gemaakt van het enige rechtsmiddel dat zijns inziens voorhanden was tegen de bestreden beslissing. Aangezien uit het arrest van het Grondwettelijk Hof is gebleken dat de onbevoegdheid van de Raad van State een rechtstreeks gevolg is van een lacune in de wetgeving die strijdig is met het gelijkheidsbeginsel, moeten de kosten ten laste van de verwerende partij worden gelegd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 5 maart 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche